

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 1525-11-18 מדינת ישראל נ' אלקיים-וייס ואח'

לפני כבוד השופט שאול אבינור

המאשימה: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עדי אורן

פרקליטות מחוז תל-אביב (פלילי)

נגד

הנאשמות: 1. סיגל אלקיים-וייס

2. אולגה מירושקין

3. קרן כהן קריף

יעל סבתו

ע"י ב"כ עוה"ד שרון נהרי ושיר וטורי

גזר דין

(נאשמת 4)

1. נאשמת 4 (להלן - הנאשמת) הורשעה לפניי - על יסוד הודאתה בעובדות כתב האישום המתוקן, שניתנה במסגרת הסדר טיעון כולל - בביצוע עבירה של **חובת דיווח**, לפי הוראות סעיף 368ד(ג) יחד עם סעיף 368א לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).

א. רקע כללי ופרטי הסדר הטיעון:

2. בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום היתה הנאשמת בעלים ומנהלת של גן ילדים בשם "הקטנטנים של יעל" ברמת גן (להלן - הגן). הנאשמת היתה אמונה על ניהולו השוטף של הגן ואף שימשה בעצמה כגננת. נאשמת 1 הועסקה בגן כגננת ונאשמות 2 ו-3 הועסקו כסייעות.
3. הגן נחלק לשתי קבוצות גיל: האחת קבוצת תינוקות והשנייה קבוצת פעוטות, בטווח גילאים כולל שבין 5 חודשים ועד כשלוש שנים. בנסיבות אלה, התינוקות והפעוטות שבגן היו בגדר "חסרי ישע" - כמשמעותו של מונח זה בהוראות סעיף 368א לחוק העונשין.
4. נגד ארבע הנאשמות הוגש כתב אישום רחב-היקף, האוחז ארבעה אישומים. עניינו של כתב האישום הוא בסדרה של עבירות תקיפה מצד נאשמות 1-3 נגד ילדים בגן. הנאשמת דנא, להבדיל, הואשמה - במסגרת האישום הרביעי - בעבירה יחידה של חובת דיווח.
5. הדיונים המקדמיים בתיק התנהלו לפני מותב אחר ובמהלכם הגיעו נאשמות 1-3 והמאשימה להסדר טיעון דיוני, שבמסגרתו הוגש כתב אישום מתוקן. נאשמות 1-3 הודו בעובדות כתב האישום המתוקן שהוגש נגדן והורשעו על יסוד הודאתן בעבירות שבהן הואשמו. בהתאם להסכמות הצדדים נשלחו נאשמות 1-3 לבחינת שירות המבחן. הטיעונים לעונש בעניינן נקבעו לחודש אוקטובר ש"ז, כאשר המאשימה הודיעה שתעתור לעונשי מאסר בפועל (לגבי נאשמת 3 הגבילה המאשימה עצמה לטיעון למאסר שניתן לשאתו בדרך של עבודות שירות).
6. בעניינה של הנאשמת דנא לא הגיעו הצדדים לכלל הסכמות ועל כן הועבר התיק לשמיעת הראיות לפניי. עם זאת, לאחר תחילת שמיעת הראיות, ולאחר שהעידה לפניי אמו של אחד הילדים בגן, הגיעו גם צדדים אלה להסדר טיעון. להבדיל מהסדר הטיעון עם נאשמות 1-3, הסדר טיעון זה הוא הסדר מקיף, הכולל גם הסכמות כמעט-מלאות לעניין עתירות הצדדים לעונש (להלן - הסדר הטיעון).
7. במסגרת הסדר הטיעון הוגש כתב אישום מתוקן, בו נטען כי הובא לידיעת הנאשמת שבחודש ספטמבר 2017, במועד שאינו ידוע במדויק, תקפה נאשמת 2 את אחד הילדים במהלך טיול בחצר הגן, בכך שאחזה בו ומשכה אותו בכוח. בנוסף נטען כי הנאשמת נכחה באותו חלל שבו בוצעו שני אירועי תקיפה נוספים, בחודש מאי 2018 ובחודש יוני 2018. לבסוף נטען, כי הנאשמת היתה מודעת לאווירה האלימה השוררת בגן, אך חרף זאת - ועל

אף שהיה לה יסוד סביר לחשוד כי נאשמות 1-3 מבצעות עבירות תקיפה, בשל דיווחי הורים אודות סימני חבלות - נמנעה מלדווח על המעשים למשטרה או לשירותים הסוציאליים.

8. עם זאת, מעובדות כתב האישום המתוקן הושמטה הטענה העובדתית - אשר הופיעה בכתב האישום המקורי - שלפיה הנאשמת עצמה נהגה "בצורה כוחנית כלפי הפעוטות" (במאמר מוסגר יש להעיר כי בכתב האישום המתוקן נפלו מספר טעויות סופר, בכך שסעיפי ההפניות באישום הרביעי לא תוקנו ולמעשה מתייחסים לסעיפי כתב האישום המקורי). בנוסף צוין, כי הסכמת הצדדים היא שאחריותה של הנאשמת לעבירה היא מכוח יסוד נפשי של "עצימת עיניים" (ר' בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 12).

9. אשר למישור העונשי הודיעו הצדדים כי הסכימו לעתור במשותף להשתתף ענישה הכוללת מאסר מותנה בלבד. עם זאת, הצדדים הודיעו עוד כי המאשימה תעתור לפסיקת פיצויים לטובת כל המתלוננים, כאשר ההגנה תעתור להימנעות מכך.

10. בנסיבות אלה חזרה בה הנאשמת מכפירתה, הודתה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשעה על יסוד הודאתה זו כאמור בפסקה 1 דלעיל. מדובר, כאמור, בהרשעה בעבירה של הפרת חובת דיווח בלבד, שהעונש המרבי הקבוע בצידה הוא שישה חודשי מאסר.

ב. הראיות לקביעת העונש:

11. מטעם המאשימה לא הוגשו ראיות לקביעת העונש. להבדיל, מטעם ההגנה הוגשו מספר מסמכים, כלהלן:

(א) מסמך קורות חיים שערכה הנאשמת, בו ציינה את השכלתה (תואר ראשון מהפקולטה לחינוך במכללת בית ברל) ואת עברה התעסוקתי (סומן ס/1). כעולה ממסמך זה, קודם להקמת הגן (בשנת 2007) הועסקה הנאשמת כסייעת בגן ילדים במשך 16 שנים.

(ב) אסופת תעודות המלמדות על הכשרתה של הנאשמת, הכוללת קורסים והשתלמויות שעברה הנאשמת בנושאי חינוך לגיל הרך, וכן הקמה וניהול גני ילדים (סומנה ס/2).

(ג) אסופת מכתבי הוקרה, אותם קיבלה הנאשמת במהלך השנים, חלקם עוד מהתקופה בה הועסקה הנאשמת כסייעת קודם להקמת הגן (סומנה ס/3).

ג. תמצית טיעוני הצדדים:

12. ב"כ שני הצדדים עתרו לכיבוד הסכמותיהם, תוך שנמנעו מעתירה לקביעת מתחם העונש ההולם. ב"כ המאשימה עמדה בטיעוניה על עובדות כתב האישום המתוקן, שבהן הודתה הנאשמת, ועל חומרתן. ב"כ המאשימה הדגישה את היבט הפרת האמון, שהוא חמור במיוחד בעניינה של הנאשמת בשל תפקידה ואחריותה כמנהלת הגן, כאשר הלכה למעשה הנאשמת מעלה בביצוע תפקידה.

13. ב"כ המאשימה הטעימה כי לא דובר באירוע חד פעמי, אלא בהתנהלות תוקפנית חוזרת ונשנית של יתר הנאשמות במשך כשלושה שבועות, אשר הציבה לנגד הנאשמת אותות וסימני אזהרה. ב"כ המאשימה הוסיפה וטענה כי אלמלא עצמה הנאשמת את עיניה - ואף ניסתה להרגיע את ההורים באמירות שלפיהן הכל בסדר - היה באפשרותה למנוע את הסבל והנזק שנגרמו ל-19 נפגעי העבירה.

14. בנסיבות האמורות הוסיפה ב"כ המאשימה ועתרה לפסיקת פיצויים משמעותיים לטובת כל אחד מנפגעי העבירה. ב"כ המאשימה ציינה כי למיטב הבנתה אין כיום הליכים אזרחיים תלויים ועומדים, אם כי לא התייחסה להליכים אזרחיים צפויים.

15. ב"כ הנאשמת הצטרף לעתירת ב"כ המאשימה לכיבוד הסכמות הצדדים, תוך שהדגיש כי הנאשמת הורשעה בעבירה ברף חומרה נמוך, כאשר כתב האישום המתוקן אינו כולל כל טענה לאלימות פיזית מצידה. ב"כ הנאשמת הוסיף, בהקשר זה, כי על אף שהנאשמת חטאה באי הדיווח, היא נקטה בפעולות שונות הן לצורך מניעת עבירות (בהתקנת מצלמות) והן בשיתוף פעולה במסגרת חקירת המשטרה.

16. ב"כ הנאשמת הוסיף וטען כי גם הנאשמת ומשפחתה נפגעו קשה מהפרשה, ראשית כל במישור הכלכלי - בכך שהנאשמת נאלצה לסגור את הגן, שהיה מטה לחמה ועוגן כלכלי לה ולמשפחתה. בנוסף, עם פרסום הפרשה עברה הנאשמת מסכת ייסורים, רדיפה עד כדי איומים, וכן "שיימינג" פומבי. מול

ביתה של הנאשמת התקיימו הפגנות ואף נאמר לה כי תוגש נגדה תביעה אזרחית, שתדוף אותה כל חייה.

17. ב"כ הנאשמת עתר אפוא - לצד העתירה לכיבוד ההסכמה העונשית - להימנעות מפסיקת פיצויים. ב"כ הנאשמת הטעים כי צפויים הליכים אזרחיים נגד הנאשמת בעקבות פסק הדין הפלילי, ועל כן ראוי להותיר את סוגיית קביעתם של הפיצויים - ככל שתידרש - לפורום האזרחי המתאים לכך.

18. לבסוף הנאשמת, בדברה האחרון לעונש, סיפרה בהתרגשות כיצד ויתרה על מקצועה כגננת, למרות שדובר במפעל חייה. עוד ציינה הנאשמת את שיתוף הפעולה שלה בחקירה וכן תיארה את הנזקים אשר נגרמו לה בעקבות חשיפת הפרשה: "השיימינג והעליהום לא נגמרים. סגרתי את הגן ובחרתי תחום אחר, תחום איפור, עדיין הגיעה אמא למקום העבודה, הגיעה להנהלה, היה לי שימוע וכמעט איבדתי את מקום העבודה..." (בפרוטוקול, עמ' 26 שורה 4 ואילך).

ד. דיון והכרעה:

19. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגיניו הורשע הנאשם, ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה; והכל כאמור בהוראות סעיף 40ג יחד עם סעיף 40ג לחוק העונשין.

20. עם זאת, כאשר מדובר במצבים של הסדר טיעון, הכולל הסכמות לעניין העונש, השיקולים הם שונים ומתמקדים בשאלת סבירותו של הסדר טיעון; וזאת בהתאם ל"מבחן האיזון", אשר נקבע בזמנו בע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל (25.12.2002). לפיכך, במצבים כאלה ההיזקקות לקביעת מתחם העונש ההולם מתחייבת רק כאשר סבירות הסדר הטיעון אינה ברורה על פניה (לניתוח הסוגיה תוך הפניה לאסמכתאות ר' ת"פ 36193-11-16 מדינת ישראל נ' קנוכלמן (03.01.2017), בפסקה 21 ואילך לגזר הדין).

21. במקרה דנא - ועל רקע טיעוני ב"כ שני הצדדים - עסקינן בהסדר טיעון סביר על פניו, כאשר בהקשר זה ראוי להדגיש במיוחד את השיקולים הבאים:

ראשית, ההודאה ונטילת האחריות על ידי הנאשמת, בשלב מוקדם יחסית של ההליך.

שנית, היעדר כל עבר פלילי לנאשמת, ילידת שנת 1967 (כבת 53 שנים כיום), אשר ניהלה וממשיכה לנהל אורח חיים נורמטיבי.

שלישית, ההרשעה בעבירה מחדלית, המצויה במדרג החומרה הנמוך-יחסית.

22. עוד יש לציין כאן את טיעון ההגנה - שלא נסתר - אודות הביוש ("שיימינג") אותו חוותה הנאשמת, וממשיכה לחוות, בעקבות הפרשה (ור' גם בהוראות סעיף 40א(3) לחוק העונשין). במקרה דומה במהותו עמדתי על כך שכיום, בעידן הדיגיטלי, אין כל אפשרות מעשית למנוע פרסומים ברשתות החברתיות אודות מקרים המעניינים את הציבור, ובוודאי שמקרים שעניינם בעבירות כלפי ילדים רכים בשנים באים בכלל זה. ואולם, עצם העובדה שפלוגי חשוד, נאשם או אף מורשע בעבירות נגד ילדים, אינה הופכת אותו למעין "שק חבטות" ואובייקט לגיטימי-כביכול להשתלחות, שכל אדם רשאי לכלות בו את זעמו. לפיכך, בגזירת דינו של נאשם יש מקום להתחשב, בין השאר, גם בהיבט זה (ר' ת"פ (שלום ת"א) 754-12-14 **מדינת ישראל נ' חכמון ואח'** (14.06.2017), בפסקה 57 לגזר הדין. להלן - עניין **חכמון**).

23. המסקנה המתבקשת היא, אם כן, כי מדובר בהסדר טיעון סביר, ולפיכך חובת בית המשפט היא לכבדו.

24. נותר אפוא לדון בסוגיית הפיצויים, וזאת על רקע טיעון ההגנה בדבר ההליכים האזרחיים הצפויים נגד הנאשמת בעקבות פסק הדין הפלילי. בעניין **חכמון** קבעתי, אמנם על רקע תובענה אזרחית תלויה ועומדת, כי חזקה על בית המשפט האזרחי שיפסוק לכל נפגעי העבירה את מלוא הפיצויים המגיעים להם - בהתאם לראיות ולנתונים שיובאו לפניו - ועל כן אין מקום שבית המשפט הפלילי יידרש לפסיקת פיצויים, בפרט כאשר לפי הדין ממילא האחריות האזרחית שמורה (כאמור בהוראות סעיף 88 לחוק העונשין). בענייננו, להבדיל, תובענה אזרחית טרם הוגשה, אך מהטיעון לפני ברור למדי שתובענה כאמור צפויה - כאשר טענות ההגנה בעניין זה לא נסתרו - ועל כן הדברים רלוואנטיים גם כאן.

25. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכף חומרה ולכף קולה, אשר פורטו לעיל - אני מחליט לכבד את הסכמות הצדדים וגוזר על הנאשמת עונש מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, אותו לא תישא הנאשמת אלא אם כן תעבור, תוך שלוש שנים מהיום, את העבירה בה הורשעה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ז תמוז תש"פ, 09 יולי 2020, במעמד הצדדים.